

Авторське побажання

Микола Руденко

Часом уявлю оце писання
В томику —
І виплачусь над ним...
Враз тюремне самокопирсання
Стане осоружним і нудним.

Сам пораджу: не купуй, читачу,
Ці пропахлі потом сторінки,
До яких належать у придачу
Не квіткові —
Дротяні вінки.

Бачиш, друже: в нас на квіти бідно
(В зоні є п'ятірка мальв-сиріт) —
Отже, римування відповідно
Пристосоване до слова "дріт".

Ох, те слово! У звучанні вірша
Воно ріже вухо знов і знов —
Бо у серце западає гірше,
Ніж "троянда" чи, скажім, "любов".

Хай цвітуть троянди. Хай у небо
Всюди линуть радісні пісні.
Та, даруйте, нагадати треба:
Десять натягують самі для себе
Люди загорожі дротяні.

Думкою до них вертайся знову,
Доки ще лишився на землі
Хоч один, хто за правдиве слово
Корчиться у дротяному злі.

Лиш коли останній політв'язень
Вернеться з тюремної імли —
В кочегарці найдешевших лазень
Ці рядки безжалісно спали.

То не жертва й не духовне мито,
Що з поета вимагає Зло —
Просто хай вони допоможуть змити
Все, що таврувало і пекло.

Ну, а я, здолавши перевали
На шляху до вічних володінь,
Цим рядкам, що в серці визрівали,
Мовлю: ви мене порятували
Від душевних зривів і падінь.